

67 seconden

Jason Reynolds

Vertaald door Maria Postema

 **Blossom
Books**

Lieve lezer,

Jason Reynolds was zeventien toen hij zijn eerste boek van kافت tot kافت las. Voor die tijd las hij niet, want hij was in de veronderstelling dat het hem niets zou brengen. Waarom zou hij willen lezen over mensen waarmee hij zich toch niet kon identificeren?

Toen hij eenmaal ontdekte hoe je meegesleept kunt worden door het geschreven woord, wist hij één ding zeker: hij wilde auteur worden. Geïnspireerd door onder andere de rapteksten van Queen Latifah begon hij met schrijven, en inmiddels is hij een van de bekendste literaire YA-auteurs van Amerika. Jason schrijft boeken voor jongens zoals hij, boeken waarin zij zichzelf kunnen herkennen en boeken die hij zelf had willen lezen toen hij zeventien was.

Toen Lotte en ik door *67 Seconden* voor het eerst in aanraking kwamen met zijn werk, vergaten we de wereld om ons heen. We waren even niet aanspreekbaar, zo opgezogen door Jasons woorden. We zaten ineens samen met Will en zijn vrienden in de lift, en we kwamen er pas weer uit toen het lampje aangaf dat we in de lobby waren.

We waren het er meteen over eens: als wij Jason Reynolds konden uitgeven in Nederland, dan zou dat een geweldige eer zijn – en toen hadden we nog maar één boek van hem gelezen. *67 Seconden* is een ontzettend mooi, verdrietig, beklemmend boek en een geweldige introductie in zijn werk. Ik weet zeker dat je hierna alleen maar meer van hem wilt lezen.

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

**Voor alle jonge broeders en zusters in jeugdgevangenissen
in het hele land, degenen die ik heb gesproken en degenen
die ik niet heb gesproken. Er wordt van jullie gehouden.**

Twitter mee: #67seconden
Vind de auteur: @jasonreynolds83
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 /JD091801

© 2018 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2017 Jason Reynolds

Originally published by Atheneum, an imprint of Simon and Schuster Children's Publishing Division. Published by arrangement with Pippin Properties, Inc through Rights People, London.

Oorspronkelijke titel: *Long way down*

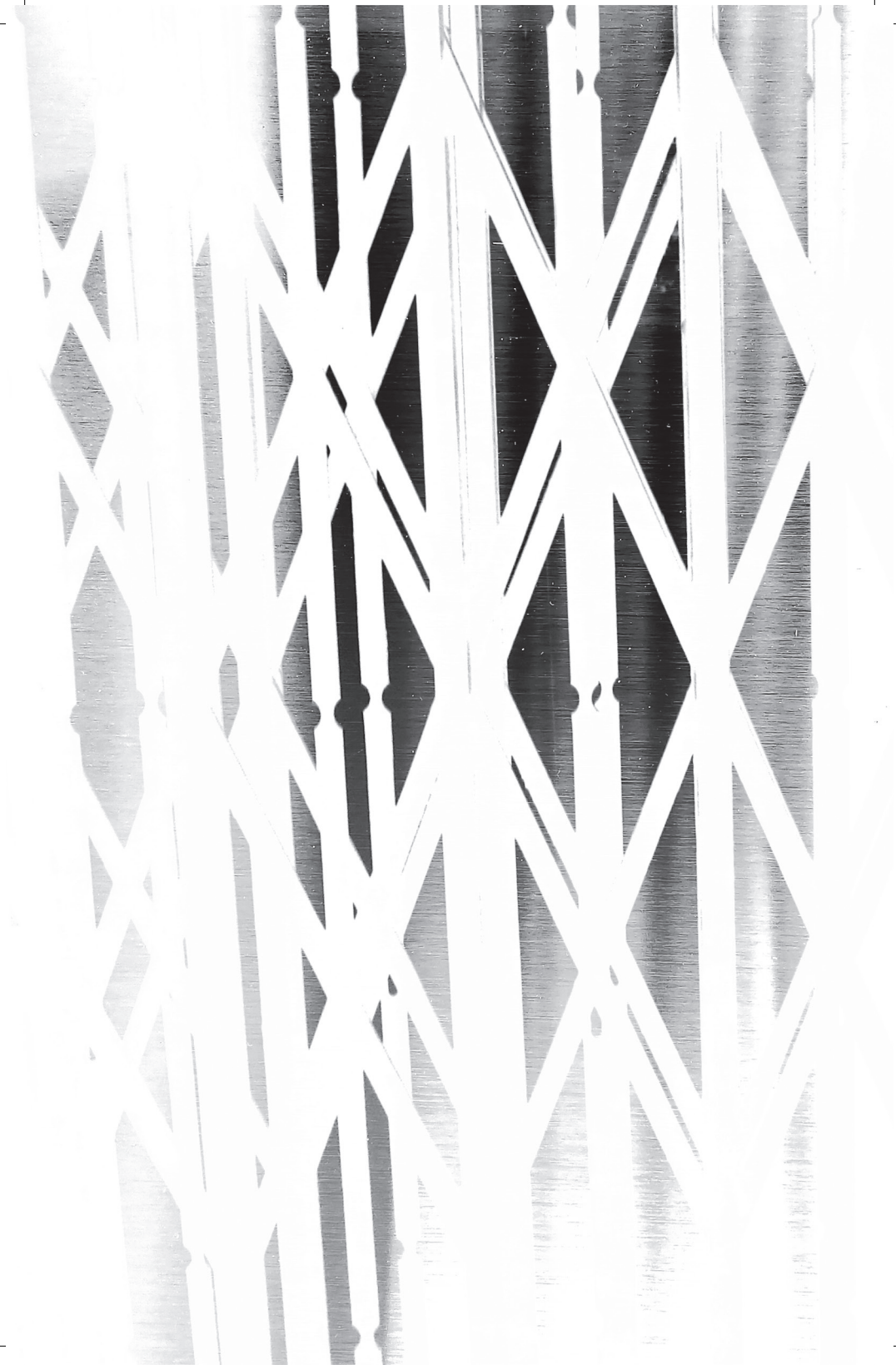
Nederlandse vertaling: Maria Postema

Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Kat

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl

NIEMAND

**gelooft niks meer
tegenwoordig**

**en daarom heb ik
niemand verteld
wat ik jou ga vertellen.**

**En weet je,
jij zal het vast
ook niet geloven,
zal denken dat ik lieg
of dat ik gek word,
maar ik zeg het je,**

het is waar.

**Ik heb het meegemaakt.
Echt.**

Echt waar.

En hoe.

IK HEET

Will.

William.

William Holloman.

**Maar voor mijn vrienden
en de mensen die me
écht kennen**

ben ik Will.

**Dus noem me maar Will,
want als ik verteld heb
wat ik ga vertellen,**

**wil je of
mijn vriend zijn
of absoluut niet
mijn vriend zijn.**

**Maar je zal me
hoe dan ook
écht kennen.**

IK BEN ALLEEN WILLIAM

voor mijn moeder
en mijn broer Shawn,
als hij leuk
probeerde te doen.

Nu
wou ik dat ik
harder gelachen had
om zijn stomme grappen

want eergisteren
is Shawn
neergeschoten

en vermoord.

JASON REYNOLDS

4

IK KEN JOU NIET,

weet je
achternaam niet,
weet niet of je
broers hebt
of zussen
of moeders
of vaders
of neven
of nichten

die als

broers
en zussen zijn
of ooms
of tantes

die als

vaders
en moeders zijn,

maar als het bloed
dat in jou zit ook in
iemand anders zit,

wil je het nooit
aan de buitenkant
van diegene zien.

HET VERDRIET

is zo moeilijk
uit te leggen.

Stel je voor dat je wakker wordt
en iemand,
een onbekende,

heeft je vastgebonden,
duwt een tang
in je mond,
grijpt een tand

ergens achterin,
zo'n grote,
zo'n belangrijke,

en rukt hem eruit.

Stel je
de bonkende koppijn voor,
de druk die
door je oren suist,
je mond vol bloed.

Maar het ergste,
het allerallerergste,

is dat je tong
telkens
in dat nieuwe gat verdwijnt

waar eigenlijk

een tand hoort te zitten

die er nu niet meer zit.

HET IS ZO MOEILIK TE ZEGGEN:

Shawn is
dood.

Shawn is
dood.

Shawn is
dood.

Zo raar om te zeggen.
Zo naar.

Maar het is denk ik
geen verrassing,
en dat is denk ik
nog raarder,

en nog naarder.

EERGISTEREN

zaten mijn vriend Tony en ik
buiten te praten over
of we al langer waren
nu we vijftien waren.

Toen Shawn vijftien was
groeide hij dertig centimeter,
misschien wel veertig. En toen kreeg ik
alle kleren die hij niet meer paste.

Tony zei dat hij heel graag langer wilde
worden, want ook al was hij
de beste basketballer van onze leeftijd
hier, hij was ook de kleinste.

En iedereen weet
dat je de top niet haalt als
je zo klein bent, tenzij je echt kan
springen. Tenzij je kan

vliegen.

EN TOEN WERD ER GESCHOTEN.

Iedereen
holde,
vloog,
rolde,
dook
naar beneden.

Deed wat we allemaal
geleerd hebben.

We drukten onze lippen
tegen de tegels en baden
dat de knal, gevolgd door
de krakende kogel,
ons niet zou bereiken.

NA DE SCHOTEN

wachtten Tony en ik
zoals altijd
tot het gevecht voorbij was,
voor we overeind kwamen
en ons hoofd om de hoek staken

om de lijken te tellen.

Deze keer
was er maar één.

Shawn.